

Full diocesà

22 d'octubre del 2017

p4 – Noves biografies dels claretians beatificats

p6 – La cantant Luz Casal pronuncia el pregó del Domund

Trobada de mestres cristians

Les delegacions d'Ensenyament dels bisbats de Catalunya i la Fundació Escola Cristiana, juntament amb el Moviment Cristià de Mestres i Professors, van celebrar al santuari de la Mare de Déu de Montserrat, el dissabte 7 d'octubre, el primer Aplec de Mestres i Professors Cristians, que va comptar amb la participació de 130 persones. Segons Mn. Norbert Miracle, delegat diocesà d'Ensenyament, aquest I Aplec ha tingut com a objectiu convocar, especialment, els professors i mestres cristians de l'escola pública perquè es coneguin entre ells i enforteixin llaços de fraternitat.

La jornada es va iniciar amb la benvinguda a càrrec del prior del monestir, P. Ignasi Fossas, i de l'arquebisbe Jau-

me Pujol, prelat encarregat de l'àmbit d'ensenyament de la Conferència Episcopal Tarraconense. Seguidament els mestres van participar en l'eucaristia del santuari. «Poso als peus de la Mare de Déu el vostre treball, les vostres il·lusions i també les nostres preocupacions o, millor, les nostres ocupacions», va dir Mons. Jaume Pujol en l'homilia. I afegí: «Sigui quina sigui la vostra especialitat, el vostre paper a l'escola, tots som cridats a escampar l'amor del Crist allà on ens trobem, especialment vosaltres, mestres i professors, que teniu un rol tan important en l'educació de les noves generacions, dels infants i joves.»

La jornada va continuar amb una ponència sobre la labor social de l'Església i es va fer treball en grups per diòcesis.

«Retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu»

Diumenge XXIX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes. El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. »Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

(45, 1.4-6)

Salm responsorial

Doneu al Senyor honor i majestat.

(Salm 95)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

(1, 1-5b)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què en penseu, d'això?: És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de

comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

(22, 15-21)

«No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, nostre Senyor, aguanta les adversitats»

Déu ens cura fins i tot allà on no ens fa mal

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'avui deixa en entredit l'afirmació segons la qual Jesús no va combatre l'imperi romà. L'imperi romà era molt més que un muntatge polític-militar. Era també un sistema de valors, una ideologia, entesa com un conjunt de variables que, de la realitat, intenta donar una explicació pròpia i completa. En això sí que va xocar amb Jesús. Més que l'explotació dels pobles sota el seu domini, el mal major de l'imperi, igual que qualsevol ideologia, era el seu control i condicionament de les ments i dels cors. És en aquest context que cal situar la contradicció que un fariseu, defensor de la puresa jueva, tingui preferència per la moneda impura romana, quan la Torah ho prohibia i proporcionava alternatives per a l'activitat econòmica. Arran d'una pregunta feta a Jesús en defensa de la puresa jueva, el fariseu queda al descobert quan Jesús li demana d'ensenyar la seva moneda. Així Jesús el diagnostica d'un mal que estava lluny d'imaginar: la coexistència serena en el seu cor entre la defensa de la puresa i la impuresa de la trampa.

A vegades ens passa quelcom semblant als creients. No sempre tenim consciència de les nostres mancances. I quan ho fem, ens fixem en les mancances de les quals tenim consciència. El més greu, però, són aquelles mancances greus a les quals ens acomodem amb consciència tranquil·la. Per costum, per inèrcia o tossuderia, som capaços d'acomodar-nos a situacions i comportaments d'un greu dèficit evangèlic. Aquest diumenge ens dona una bona ocasió per a oferir a Déu aquestes flaqueses que ens tenen domesticats. Demanem-li que ens curi, no sols d'allò amb què lluitem conscientment, sinó també que ens curi allà on tenim un mal que no ens fa mal.

La imatge

El tribut, allò que qui governa pot exigir, ha estat sempre un assumpte espinós. A Jesús li ho plantegen com un parany. Ara que no hem de pagar ni al Cèsar ni al Sanedrí, continua la dificultat: tothom vol cuidar i conservar la butxaca.

Actualment més aviat es planteja des del vessant de la justícia o de l'amor al proïme: que a ningú li manqui el necessari. I encara així hi ha excuses.

El tribut de la moneda (1516). Titan

Lit. hores: Setmana I

23 dilluns

—Sant Joan de Capestrano, prevere (1385-1456)
Romans 4,20-25 / Salm Lluc 1,69-70.71-73.74.75 / Lluc 12,13-21

24 dimarts

—Sant Antoni M. Claret, bisbe (1807-1870)
Romans 5,12.15b.17-19.20b-21 / Salm 39 / Lluc 12,35-38

25 dimecres

—Sant Bernat Calbó, bisbe (1180-1243)
Romans 6,12-18 / Salm 123 / Lluc 12,39-48

26 dijous

—Sants Lluç i Marcia, màrtirs
—Sant Evarist, màrtir. Papa (97-105)
Romans 6,19-23 / Salm 1 / Lluc 12,49-53

27 divendres

—Santa Sabina, màrtir (s.IV)
Romans 7,18-25a / Salm 118 / Lluc 12,54-59

28 dissabte

—Sant Simó i sant Judes Tadeu, apòstols
—Sant Alfred, laic (849-899)
Efesis 2,19-22 / Salm 18 / Lluc 6,12-19

29 diumenge XXX de durant l'any / Cicle A

—Sant Narcís, bisbe i màrtir (s.IV)
Èxode 22,20-26 / Salm 17 / 1 Tessalonicencs 1,5c-10 / Mateu 22,34-40

Els nous beats fills de la nostra diòcesi (III)

Beatificacions de màrtirs claretians (21 d'octubre) i vicencians (11 de novembre)

Josep Ribé

Nasqué el 28 d'octubre de 1893 a Centelles. Ingressà en la congregació claretiana i va professar el 15 d'agost de 1912. Rebé l'ordenació sacerdotal l'any 1920.

Es va dedicar a la formació de postulants en diversos llocs: Alagón, Barbastre i Cervera.

Allà el va agafar la revolució de 1936 i es va refugiar a Sant Ramon Nonat, on es dedicava a allotjar els nois no catalans a l'entorn. Després es va situar a Mas Claret.

Fou afussellat el 19 d'octubre i després es va cremar el seu cadàver.

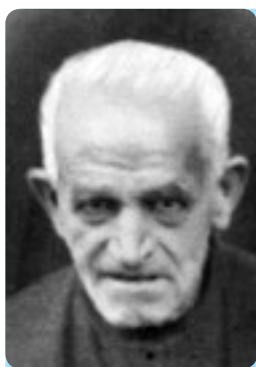

Ramon Roca

Nasqué el 15 de març de 1889 a Alpens, fill d'una família nombrosa de la qual van sortir quatre claretians. Va professar el 7 de juny de 1907 a Cervera, on va continuar com a germà

fent la tasca de sastre. Entre 1909 i 1930 va residir a Solsona dedicant-se també a la sastreria i a la porteria.

En esclatar la revolució, no va marxar de Cervera sinó que es va quedar per acompanyar els malalts. Es va quedar a l'hospital i després en diversos domicilis particulars, fins que va poder refugiar-se a Mas Claret. Tanmateix, passava el dia al bosc, perquè no tenia lloc. Fou detingut, confós per un rector. Li prometeren que no li passaria res; però, després d'un temps a la presó, fou martiritzat.

Miquel Rovira

Nasqué a Vic el 22 de maig de 1863. Fou criat pels seus oncles, ja que els seus pares moriren aviat.

Professà com a claretià a Vic el 2 d'abril de 1881.

En les seves diverses destinacions —Solsona, la Selva del Camp, Barcelona, Sabadell, Alagón— es va dedicar a la sastreria, a fer de paleta i de sabater. En fer-se gran, els problemes de la vista li van dificultar i fins i tot impossibilitar la feina.

A Cervera hi vivia des de 1932, sense cap ocupació, i fou afussellat al cementiri el 18 d'octubre de 1936.

Francesc Solà

Nasqué a Sant Joan de les Abadesses el 21 d'octubre de 1912. Ingressà en el postulantat de Barbastre i després passà a Vic, on va professar com a claretià el 15 d'agost de 1931.

Els estudis de filosofia els va fer a Solsona i els de teologia els va fer a Cervera, però els hagué d'interrompre a causa de la seva mala salut.

Intentant recuperar-se es trobava a Mas Claret quan va esclatar la revolució. El comitè revolucionari el va fer anar a treballar al camp i el martiritzà el 19 d'octubre de 1936.

El diàleg amb Jesús és transformador

Visita pastoral a l'arxiprestat del Bages Sud (IV) - Joan Casas i Griera, prev.

Sant Mateu de Bages

Situat sobre Callús, queda llunyent anant cap a Rajadell. El senyor rector, Mn. Antoni Jolis, esperava el senyor bisbe a la porta de l'església. Vingué molta gent, perquè hi hagué sis confirmacions de joves de diferents edats. La cerimònia fou bella i ben ambientada per un bon organista.

L'homilia se centrà en la samaritana i els passos de la seva conversió. Al final la gent de Sicar digué: «Creiem que ell és el salvador del món.» Que professem aquesta fe i l'escampem a casa nostra!

El bisbe alternà amb tothom i es parlà de la reparació que s'ha de fer a la teulada.

Diumenge 19.

Sant Miquel de Castellgalí

L'arxiprest, el P. Josep M. Morros, escolapi, n'és el rector-resident. Acollí animosament el senyor bisbe i s'inicià la missa estacional. Un bon grupet de gent assistí a la celebració, centrada en la set de Jesús i en l'aigua viva que promet a la samaritana i a nosaltres, si acceptem el diàleg amb Jesús, sempre transformador. Com a tot arreu, deixà el missatge de l'esperit missioner del Pla Diocesà de Pastoral. Parlà amb la gent afablement.

Diumenge 26. Fals

Mn. Gerardo Mereles n'és el rector i ens esperava a Sant Vicenç de Fals. Feia bon sol i l'església, que té una paret de vidre, quedava molt ben il·luminada. El bisbe, que ensenyà, saludà i atengué una bona estona la gent.

Església de Fals

Necrològica

Mons. Josep Casanova i Martorell

Morí a Vic el dia 21 de setembre del 2017, a vuitanta-set anys d'edat. Havia nascut a Torelló el 26 de desembre de 1929 i va ser ordenat prevere, de ritu bizantí, el 15 d'agost de 1960. S'encarregà de la pastoral de l'exarquia apostòlica dels ucraïnesos catòlics de ritu bizantí a Munic, com a vicari de la seva catedral. De 1962 a 1971 fou rector de les comunitats d'ucraïnesos de Colònia. Pel gener de 1972 es traslladà a la diòcesi de Sokodé (Togo), on s'encarregà de la formació de catequistes i exercí la docència a l'institut estatal. Pel maig de 1980 retornà a Alemanya, on va ser delegat del bisbe d'Hamburg per als programes religiosos a la ràdio i a la televisió. L'any 1983 exercí de rector de les comunitats de la diàspora en els països escandinaus. Fou nomenat monsenyor (1985) i prelat mitròfor (1989). S'ocupà dels ucraïnesos i fou professor de teologia a Ucraïna. En 1996 es va jubilar i retornà al bisbat. Al cel sia.

Ja es pot utilitzar l'App de la litúrgia de les hores en català

Centre de Pastoral Litúrgica

Després de la nova edició de la litúrgia de les hores en català que va sortir a la llum el mes de setembre del 2016, tenim ara el goig de presentar l'aplicació per als sistemes Android i iPhone de telefonia mòbil de la mateixa litúrgia de les hores en català, amb la mateixa versió del text oficial preparat per la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Amb aquesta APP, amb la qual es pot accedir a totes les hores de l'ofici diví i que cada usuari podrà utilitzar amb el propi de la diòcesi on es trobi, volem contribuir a estendre la pràctica de la pregària de l'Església en tota la comunitat del Poble de Déu. Són ja molts els fidels i les comunitats que han trobat en la litúrgia de les hores el camí de la fidelitat en la pregària de cada dia, van redescobrint amb goig els tresors que conté la pregària de l'Església i hi tenen una font d'espiritualitat.

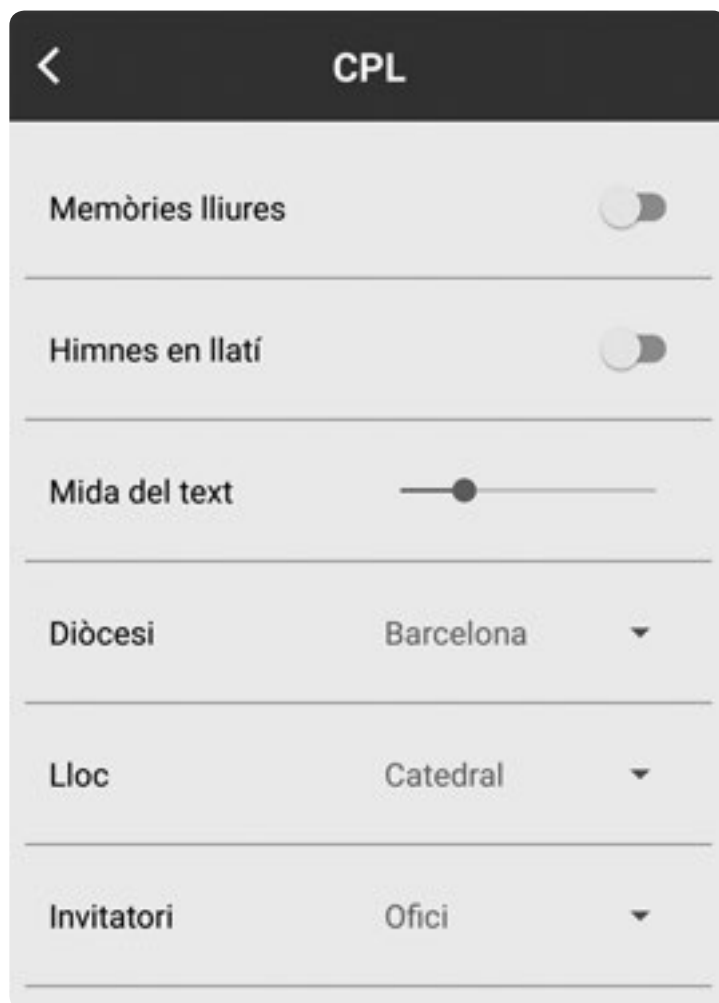
Enllaços per a descarregar l'aplicació:

Android

<https://play.google.com/store/apps/details?id=cpl.cpl>

iPhone

<https://itunes.apple.com/us/app/litcat-cpl/id1283136025?l=es&ls=1&mt=8>

Luz Casal pronuncià el pregó del Domund

La cantant Luz Casal va ser l'encarregada de pronunciar a la catedral de Sant Jaume de Galícia el pregó del Domund 2017, que se celebra avui diumenge.

En la seva intervenció va parlar així dels missioners: «Els missioners són herois anònims que, en els seus viatges a l'infern, acaben per aconseguir el cel en ajuntar amb tendresa les seves mans a altres mans. Aquests prop de 13.000 missioners espanyols estan disposats i s'obstinen a travessar mig planeta per posar en pràctica i materialitzar el seu idealisme, sortint de la comoditat del nostre món quotidià, per escoltar el batec del dolor dels perseguits, dels captaries i marginats, arribant fins i tot a arriscar la pròpia vida (que és una de les expressions més belles i desinteressades) per oferir-los una guspira d'esperança i aportar dignitat allí on no hi ha res, perquè tot ha estat degradat, quan no aniquilat.»

L'article

De qui som els fills?

Climent Forner, prev.

Tant com la notícia va ser xocant al principi, ja es preveia que la demanda judicial d'aquella pitonissa que es reivindicava com a filla biològica de Salvador Dalí acabaria malament, tal com han demostrat les proves d'ADN verificades en el cadàver exhumat del cèlebre pintor. Ningú no se n'ha sorprès, en contrast amb la gran ressonància mediàtica que havia suscitat l'esdeveniment. És natural, donada la fama de català universal de què gaudeix el geni figuerenc, semblant a la de Gaudí i Pau Casals, per diferents, i molt, que siguin. Això no vol dir que, llibert i surrealista com era, no pogués donar peu a la hipotètica, requerida paternitat.

Per cert, jo de Dalí en conservo un record amable, de fa molts anys, de quan amb un amic meu empordanès visitàrem la seva masia de Portlligat (ni que fos deshabitada aquell dia, sense ell ni la seva Gala). Però allò que més m'agrada d'ell són les dues pintures que en tinc reproduïdes: el meravellós Sant Sopar de Jesús i els Apòstols amb el Cenacle plenament obert a la llum i amb el mar al fons, i el Crist de Sant Joan de la Creu, aquell Crucifix penjant sobre l'univers. Diria's que són obra d'un artista creient. Déu el tingui en glòria, amb el bigoti i tot.

El que volia dir, partint de l'estrambòtica anècdota, és una altra cosa: us heu preguntat mai de qui sou fills vosaltres mateixos? Dels pares-mares carnals tothom ho sap, ningú no en dubta, això que un dels drames més punyents dels nostres dies és el d'aquells infants que, a causa de les crisis familiars i d'altres circumstàncies adverses, pobres, condemnats a viure com a orfes, no saben qui són el seu pare i la seva mare.

Tant de bo que dels pares naturals en siguem i ens en sentim fills de veritat a tots els efectes: ens han estimat i ens els estimem amb agraïment, sobretot si n'hem rebut una bona educació i una fe religiosa convincent, la millor herència que ens podien transmetre, molt superior a la mateixa vida i, per descomptat, als béns materials que ens puguin deixar. Pobres de nosaltres, però, si no ens podem reconèixer també com a fills d'altres pares culturals i espirituals (mestres, professors, capellans, religiosos, catequistes, patriotes, literats, artistes, filòsofs, teòlegs, científics, etc.) que ens han ajudat a créixer com a persones lliures i responsables. Sant Agustí sense santa Mònica? Mai no en donarem prou gràcies a Déu. Els primers ens han estat donats; els altres, en general, els hem pogut escollir. Heu pensat mai que Jesús és l'únic fill que s'ha pogut escollir la mare? (Carles Cardó). Ah, i en siguem conscients o no, no és per atzar sinó per gràcia que tots els humans —homes i dones— venim al món gràcies al Pare del cel que tant ens estima, Amor i Vida com és. Si volem ser feliços de debò i fer-l'en a ell, no visquem com si fóssim orfes.

La Pel·lícula

El castillo de cristal

Dirigida per Destin Cretton

EUA, 2017. Intèrprets: Brie Larson i Naomi Watts. Drama biogràfic. Per a joves i adults.

Una jove creix en una família disfuncional de nòmades inconformistes, amb una mare excèntrica i un pare alcohòlic que distreu els nens amb la seva imaginació perquè ignorin la seva pobresa. Basada en les memòries de Jeanette Walls.

Acepresa: «Dins de l'acurat quadre familiar, es posa el focus en la relació entre pare —magnífic Woody Harrelson, amb el seu volcànic caràcter inconformista— i filla —interpretada amb talent a diferents edats per Chandler Head, Ella Anderson i Larson—. En alguns passatges foscos, com la relació de Rex amb la seva mare, influència perniciososa que l'ha marcat, se sap apostar per la delicadesa, sense ocultar que ningú no és perfecte i que de vegades les perversions nien en la pròpia llar.»

Glossa

De missió a missió

Romà Casanova, bisbe de Vic

Com han canviat les coses! El temps passa inexorablement. I aquesta fugacitat del temps ens porta a realitats d'Església ben diverses. En els darrers cinquanta anys ha anat desapareixent un món de cristiandat. El fet de les missions ens fa ben palesa aquesta realitat. Fa cinquanta anys la nostra diòcesi vivia un esclat missioner arreu del món. No solament amb els religiosos, sinó també amb els sacerdots diocesans missioners. La manca de vocacions durant aquests cinquanta anys ha donat com a conseqüència no tenir sacerdots diocesans en la missió universal. Però també hi ha una realitat que no podem pas obviar: la manca de vocacions sacerdotals i religioses palesa la manca de fe en Crist, que, al seu torn, manifesta un empobriment de fruits de veritat i d'amor, de generositat i fecunditat, de valentia i d'universalitat.

En aquest moment el DOMUND ens demana: «Sigues valent! La missió t'espera.» La valentia que brolla de la fe ens llança a la missió. No podem deixar de ser missioners i de ser-ho amb mirada universal, oberta a tot el món, a les necessitats de l'Església universal. En altres moments la nostra Església diocesana vivia la missió des d'una fortalesa que naixia de comunitats

vives, amb gran suport, tant personal com econòmic. Tot i això, ara se'ns demana la valentia de ser generosos, amb l'experiència del que significa la pobresa en les pròpies comunitats. Això, però, no ens ha de tancar en un estèril pensar que primer és la missió entre nosaltres. La fe cristiana porta en el seu si la universalitat. Tota comunitat eclesial, tota Església diocesana experimenta com en el seu cor batega amb força la dimensió universal de l'Església de Crist.

Siguem valents, doncs, en la nostra generositat a favor de les Missions. Moltes Esglésies que estan naixent i consolidant-se necessiten el nostre ajut en la pregària i en l'ofrena de sacrificis per ells, però també el nostre ajut econòmic. La col·lecta del dia del DOMUND és el termòmetre de la universalitat de les nostres comunitats. Siguem ben generosos. Però siguem valents, també, no solament per a deixar anar els qui senten la crida a la missió universal, sinó treballant en la missió entre nosaltres per tal que molts sentin en el seu cor aquesta crida missionera i tinguin el valor, el coratge, la valentia d'abocar-se a la missió, donant la seva vida al servei del Crist i dels germans, sense cap frontera.

